

застосуванням державного примусу. Публічна за характером поліцейська діяльність здійснюється в інтересах усього суспільства. Розмежовуючи категорії “правоохоронна діяльність» та “поліцейська діяльність», зауважено на множинності суб’єктів першої, які наділені особливою компетенцією та застосовують заходи примусу. Водночас правоохоронна діяльність не завжди здійснюється у формі правозастосування та пов’язується примусом.

На відміну від Німеччини, у якій категорія “правоохоронна діяльність» має чітку наукову основу, у правовій доктрині України поняття “правоохоронна діяльність» не визначено, що ускладнює розв’язання багатьох теоретичних і прикладних завдань. Важливість правоохоронної діяльності визначається її метою, яка полягає в охороні прав та свобод людини й громадянина, громадського порядку, забезпеченні громадської безпеки. Підтриманні правопорядку. Ця мета реалізується в завданнях та функціях, що покладаються суспільством та державою на цей вид діяльності. На основі проведеного порівняльного аналізу та узагальнення поглядів учених запропоновано авторське визначення правоохоронної діяльності як різновиду правової діяльності, що здійснюється з метою охорони прав і свобод людини та громадянина, інтересів громадянського суспільства та держави спеціально уповноваженими на те суб’єктами шляхом застосування юридичних заходів впливу в порядку та в межах, закріплених законом.

Представлені нині в сучасній теоретико-правовій науці України варіанти визначення правоохоронної діяльності проаналізовано шляхом розкриття її ознак (О.Г. Братко, В.І. Гойман, М.В. Коваль), сутності, змісту та ефективності (Ю.А. Ведерніков, К.Ф. Гуценко, О.В. Тюріна), суб’єктів (В.В. Лазарев, С.С. Лихова, А.В. Моршинін), функцій (В.С. Ковальський, М.І. Мельник, М.І. Хавронюк), а також співвідношення з науковими категоріями “правоохоронна система», “охоронна функція права», “система правоохоронних органів».

СУДОВА ФОРМА ОСКАРЖЕННЯ ПОСТАНОВИ У СПРАВІ ПРО АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Кришталь Леся Віталіївна, здобувач кафедри адміністративної діяльності Національної академії внутрішніх справ

Для подальшого розвитку демократії, зміцнення державної дисципліни, вдосконалення роботи державних органів управління, успішної боротьби проти порушень законності велике значення має гарантоване Конституцією України право громадян оскаржувати дії посадових осіб, державних і громадських органів, забезпечення реалізації прав особи та громадянина є пріоритетним напрямом діяльності органів виконавчої влади в Україні.

Правовою основою такого захисту є, насамперед, ст. 3 Конституції України [1], яка визначає, що людина, її життя і здоров’я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю, а утвердження і забезпечення прав людини є головним обов’язком держави. Статтею 55 Конституції України кожному гарантовано право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових та службових осіб. Тобто, громадянин має право звернутися зі скаргою як до вищого за підлеглистю органу чи посадової особи, так і до суду згідно з чинним законодавством.

Одним із дієвих засобів адміністративно-правового захисту прав громадян виступає їх право на оскарження в адміністративному порядку незаконних дій (бездіяльності) органів та посадових осіб у сфері публічної влади, зокрема і постанов органів внутрішніх справ по справам про адміністративні правопорушення. Судова форма оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення характеризується тим, що з внесенням Законом України від 24.09.2008 р. змін та доповнень до КУпАП [1], оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення відбувається виключно в порядку позовного або апеляційного провадження. Проте норма, яка закріплює, що постанова в справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржена до районного, районного у місті, міського чи міськрайонного суду, в порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України (надалі КАСУ) [2], з особливостями,

встановленими Кодексом України про адміністративні правопорушення (ст. 288 КУпАП), потребує принаймні, кількох уточнень.

По-перше, якщо у порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства, то чому законодавець встановлює звернення до судів загальної юрисдикції (див. пункти 1-3 ч. 1 ст. 288 КУпАП), але не конкретизує, що звернення має бути до адміністративних судів, як це визначено предметною підсудністю адміністративних справ (п. 2 ч.1 ст. 18 КАСУ). По-друге, які саме особливості, встановлені КУпАП, мають бути враховані при зверненні до суду щодо оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення: подання скарги за формою і змістом, визначеними п. 3 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику розгляду судами скарг на постанови у справах про адміністративні правопорушення» від 24.06.1988 р. № 6 [3] чи у формі позовної заяви, відповідно до ст. 106 КАСУ; дотримання строків подання та розгляду скарги; порядок подання скарги чи що інше?

Нечітка визначеність щодо суду, який має розглядати скаргу на постанову адміністративного органу (посадової особи) у справі про адміністративне правопорушення, форми і змісту скарги може призвести, в умовах великої завантаженості судів, до зволкання, затягування процесу розгляду скарги або необгрунтованої відмови в оскарженні постанови у справі про адміністративне правопорушення. На нашу думку, оскарження постанови адміністративного органу у справі про адміністративне правопорушення має відбуватися в районному, районному у місті, міському чи міськрайонному (адміністративному) суді (п. 2 ч. 1 ст. 18 КАСУ) шляхом подання адміністративного позову з дотриманням вимог, встановлених ст. 106 КАСУ, і розглядається за правилами провадження, встановленими Кодексом адміністративного судочинства України з урахуванням порядку, строків подання, розгляду та прийняття рішення за результатами розгляду позовної заяви, визначеними статтями 277-293 КУпАП.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про внесення змін та доповнень до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення регулювання відносин у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху» // Відомості Верховної Ради України. – 2009. – № 10-11. – Ст. 137.
2. Кодекс адміністративного судочинства України // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35 (№ 35-36, 37). – Ст. 446.
3. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 24 червня 1988 року № 6 «Про практику розгляду судами скарг на постанови у справах про адміністративні правопорушення» // Юридичний вісник України, 2002. – № 5.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНИМИ РЕСУРСАМИ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Стрельцова Наталія Михайлівна, здобувач кафедри економічної безпеки навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри економічної безпеки навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції Національної академії внутрішніх справ *Матвійчук В.В.*

У сучасний період розбудови в Україні правової держави та прагнення її інтеграції до Європейського Союзу на перший план висувуються проблеми утвердження пріоритету людини в економічній, політичній і духовній сферах, які значною мірою пов'язані з узгодженням державного управління та правовим регулюванням суспільних відносин в інформаційній сфері. Конституція проголосила Україну суверенною і незалежною, демократичною, соціальною та правовою державою. Саме така держава повинна ставити науку і техніку, інформацію на службу всьому суспільству і кожній окремій людині, спрямовувати їх використання на гармонійний, усебічний розвиток кожної особистості.

На сьогоднішній день в умовах стрімкого зростання інформаційних потоків у суспільстві постають питання налагодження та вдосконалення державного управління інформаційною сферою та її складовими і, зокрема, управління інформаційними ресурсами органів внутрішніх справ України.

У сучасному світі інформаційні ресурси стають рушійною силою процесів розвитку. Включення до сфери ринкових відносин інформаційних ресурсів, розвиток міжнародного співробітництва, широке впровадження